

začal patřit něčemu, spíš někomu kdo má sice císařský majestát, ale kdo je jen maskovaným Božím nepřitelem, tam už nejde o omyl, ale o tragédii. V bližních jí nelze nečinně přihlížet, pokud s námi v církvi tvoří jedno tělo!

MYŠLENKY K PROMLUVĚ

Mt 22,15-21

Je to příjemný pocit číst "jak jim to Pán Ježíš nandal", zlomyslníkům! Neskočil jim na lep. Kdyby řekl "ano - platit" obvinili by ho, že slevuje z víry, že placením daně uznává císaře za legitimního panovníka a legitimním panovníkem v Izraeli je přece Hospodin - a jím určený král, pomazaný Páně; kdyby řekl "ne - neplatit" - obvinili by ho Herodovci, že neuznává oficiální státní moc, moc římského císaře, který měl Palestinu sobě podrobenou. Ježíš však na jejich "bud' - nebo" nepřistupuje, ale posouvá celou záležitost dál a hlouběji, překvapivě otázku radikalizuje: je třeba dát císaři, co je císařovo a Bohu, co je Božího. Na to druhé v jeho odpovědi se ovšem tazatelé neptali. Zdá se, že Pán počítá s dvěma řešeními, s říší Boží a s říší císařovou, k nimž je člověk vázán stejně závazně. Domyšleno do důsledku - takto smýšlející člověk by byl (a ve skutečnosti také vždy je) rozdělen. Mezi Boha a císaře, kteří si na něj dělají stejné právo (jen císaři často víc křičí, víc se svých práv domáhají, než Bůh). Jak z tohoto rozdělení uniknout? Člověk přece nechce být v sobě rozdělen!

Ptejme se tedy: může být na jedny váhy položen na jednu stranu člověk (císař) a na druhou Bůh? Odpověď je pro věřícího člověka mimo vši pochybnost - ví, že to jsou dvě naprosto nesouměřitelné veličiny, mezi něž nelze rozdělovat svou lásku, své já. A právě tak je nesouměřitelný člověk a denár - jeden nemůže být druhým nahrazen!

... císaři denár , mu legitimně patří. Ale v člověku je Boží obraz (Gen 1,27), a proto člověk (a křesťan tím spíš) patří Bohu. Císař ani kdokoliv jiný nemá právo člověka vlastnit, nebo ho brát Bohu. A tak "prob-

lém denár" prakticky odpadá, protože je jasné, že císaři nelze brát věc, která mu patří. Ale vyvstává další požadavek, a ten je proti původní otázce "navíc" - Jen jemu může člověk patřit - a tedy dávat-li sebe císaři, jedná vůči Bohu špatně a je rozdělen. A právě tak jedná člověk špatně, dává-li místo sebe Bohu nějakou věc - dar, třeba drahý, ale ponechává sebe sobě samému, nevychází ze sebe, stále sebe samého vlastní. Tak se z problému "jak rozdělit svou přízeň a svůj respekt" stává problém, který sám je jádrem čistoty víry: totiž problém, zda poznávám a uznávám v Bohu toho, kým on skutečně je! Každý svědek se staví totiž na místo Boží a chce si člověka uzpůsobit sám pro sebe - dělá si božské nároky. Někdy je člověk tímto svědцем sám sobě. Ale ryzí víra říká, že Bůh je Pán a dárcem všeho - a proto jemu a jedině jemu je možné a nutné patřit cele. A toto úsilí o celistvé nálezení Bohu, o realizovanou lásku k Bohu z celého srdce a z celé mysli - je celoživotním úsilím u křesťana, který pochopil, oč skutečně v křesťanství jde a který je ochoten to vzít do důsledku. Kdo hokynáří a odvažuje kolik Bohu a kolik císaři, aby na obou stranách vyšel, ten nepochopil nic, i kdyby odříkával Krédo třikrát denně. (Mons .A. Opatrný)

30. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

25. 10. 2020

1. ČTENÍ Ex 22, 20 – 26

Kdybyste ublížili vdově a sirotku, vzplane můj hněv proti vám.

Žalm 18

2. ČTENÍ 1 Sol 1, 5c – 10

Obrátili jste se od model, abyste sloužili Bohu a vyčkávali jeho Syna.

EVANGELIUM Mt 22, 34 – 40

Miluj Pána, svého Boha, a svého bližního jako sám sebe.

Kopie z: <http://www.vira.cz/Nedelni-liturgie/>

29. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

18. 10. 2020

V životě přicházejí chvíle, kdy se člověk ocitá před závažným rozhodnutím. Někdy jde o to, že zůstat věrný víře, znamená riskovat majetek, postavení, výhody... Modleme se dnes o dar odvahy a věrnosti pro sebe, naše blízké a také představitel církve.

VSTUPNÍ ANTIFONA

Volám k tobě, protože mě vyslyšíš, Bože, popřej mi sluchu, slyš mé slovo! Opatruj mě jako zřítelnicí oka, do stínu svých perutí mě ukryj.

VSTUPNÍ MODLITBA

Všemohoucí Bože, od tebe máme všechno dobré a v tvých rukou je celý náš život; dej, ať chceme vždycky to, co chceš ty, a ať ti sloužíme s upřímným srdcem. Prosíme o to skrze tvého Syna...

1. ČTENÍ Iz 45,1,4-6

Otevíráme Deuteroizaiáše, tedy text vzniklý v babylonském zajetí (6. stol. př. Kr.), kdy je Izrael, stejně jako Jeruzalém, zcela vypleněn. Prorok předpovídá znovuvybudování města i chrámu. Bůh k tomu použije pohanského perského vládce Kýra (557–529 př. Kr.)! Jemu jsou přiřčeny tituly, které později budou vztaženy k mesiáši: pastýř, vyvolený...

Tak praví Hospodin o svém pomazaném Kýrovi: „Vzal jsem ho za pravou ruku, abych mu podmanil národy, abych odpásal bedra králů, abych před ním otevřel vrata, aby žádná brána nezůstala uzavřena. Pro svého služebníka Jakuba, pro Izraele, svého vyvoleného, zavolal jsem tě jménem, poctil jsem tě, i když jsi mě

neznal. Já jsem Hospodin, jiný není, není Bůh mimo mne. Přepásal jsem tě, i když jsi mě neznal, aby se pozna- lo od východu slunce i od západu, že mimo mne jiný není. Já jsem Hospodin, a nikdo jiný.“

ŽALM 96

Žít v prostředí pohanů neznamená vždy nepřátelské odmítání Pána. Žalm vyzývá pohany ke chvále Boha. Zkusme se připojit ke chvále národů a s nimi děkovat za svoji záchranu.

Odp.: Vzdejte Hospodinu slávu a moc!

Zpívejte Hospodinu píseň novou, – zpívejte Hospodinu, všechny země! – Vypravujte mezi pohany o jeho slávě, – mezi všemi národy o jeho dívech!

Neboť Hospodin je veliký a velmi hodný chvály, – je třeba se ho bát více nežli všech bohů. – Neboť všichni bohové pohanů jsou výmysly, – Hospodin však stvořil nebe.

Vzdejte Hospodinu, rodiny národů, – vzdejte Hospodinu slávu a moc, – vzdejte Hospodinu slávu, hodnou jeho jména. – Přineste oběť a vstupte do jeho nádvoří.

V posvátném rouchu klaňte se Hospodinu! – Třeste se před ním, všechny země! – Hlásejte mezi pohany: Hospodin kraluje, – národy řídí podle práva.

2. ČTENÍ 1 Sol 1,1-5b

List Soluňanům (též zvaný Tesalonickým) je nejstarší novozákonní dokument, snad z roku 51 po Kr. Svatý Pavel v něm oslovuje církev, která prošla pronásledováním ze strany Židů i pohanů.

Pavel, Silván a Timotej soluňské církevní obci, která je ve spojení s Bohem Otcem a s Pánem Ježíšem Kris-

tem. Milost vám a pokoj! Stále děkujeme Bohu za vás za všechny, když si vás připomínáme ve svých modlitbách. Před naším Bohem a Otcem vzpomínáme bez přestání, jak je vaše víra účinná, láska obětavá a naděje v našeho Pána Ježíše vytrvalá. Víme o vašem vyvolení, bratři Bohem milovaní. Když jsme vám přinesli evangelium, nebyla to jen pouhá slova, naopak: bylo to provázeno projevy moci, činností Ducha svatého a hlubokým přesvědčením.

ZPĚV PŘED EVANGELIEM

Aleluja. Budete zářit jako hvězdy ve vesmíru; držte se pevně slova života. Aleluja.

EVANGELIUM Mt 22,15-21

Krátce před Ježíšovou smrtí o Velikonocích ho farizeové ostře napadají, ale ani on je nijak nešetří. Placení daně Římu bylo chápáno jako područenství okupaci, nesouhlas by znamenal vzpouru. Ježíš obrátí hovor zcela jinam. Žádný Izraelita plnící Tóru (Zákon) nesměl mít u sebe jakékoli zpodobení člověka či zvířete. To se chápalo jako projev modloslužby.

Farizeové odešli od Ježíše a uradili se, jak by ho chytili za slovo. Poslali k němu své učedníky zároveň s herodovci, aby mu řekli: „Mistře, víme, že jsi pravdomluvný a že učíš cestě k Bohu podle pravdy. Nedbáš lidských ohledů, nehledíš totiž na to, čím kdo je. Pověz nám tedy: Co myslíš, je dovoleno platit daň císaři, nebo ne?“ Ježíš prohlédl jejich zlý úmysl a odpověděl: „Co mě pokoušíte, pokrytci? Ukažte mi peníz, kterým se platí daň!“ Podali mu denár.

Zeptal se jich: „Čí je to obraz a nápis?“ Odpověděli: „Císařův.“ Tu jim řekl: „Dávejte tedy, co je císařovo, císaři, a co je Boží, Bohu.“

ANTIFONA K PŘIJÍMÁNÍ

Hospodinovo oko bdí nad těmi, kdo se ho bojí, nad těmi, kdo doufají v jeho milost, aby jejich duše vyrval ze smrti, aby jim život zachoval za hladu.

MODLITBA PO PŘIJÍMÁNÍ

Prosíme tě, Bože, dej, ať nám přijímání svátostného pokrmu pomáhá, abychom správně užívali věcí pomíjejících a celým srdcem

K ZAMYŠLENÍ

V textech 21.–25. kapitoly Matoušova evangelia jde o všechno. Farizeové a znalci zákona nepřijímají Ježíšovo poselství, neuvěřili. Ale již nezbyvá žádný čas na vysvětlování. Ježíš tedy tyto „vzorné“ věřící, kteří jím pohrdají a napadají ho, jako by byl falešný prorok, velmi ostře usvědčuje z jejich pokrytectví. Sami se považují za čisté před Bohem. A právě na těchto lidech se před zástupcem ukazuje, že jejich vzorné plnění Tóry je pochybné hned v prvním a největším přikázání. Vždyť žádný Izraelita nesměl mít u sebe obraz člověka ani zvířete, protože to bylo považováno za modloslužbu. Proto si Ježíš vyžádá denár od nich a nikoli od někoho z učedníků ani ho nevytáhne z vlastní kapsy. Pán tak přesně vystihne, oč v této situaci jde: slepé plnění Tóry nevede ke spáse. Podstatné je, proč a pro koho úkony naší víry děláme!

TEXTY K ROZJÍMÁNÍ

PONDĚLÍ 19. 10.

Ef 2,1-10

Lk 12,13-21

Není snad naše civilizace postavena na

spekulaci s majetkem? Chamtivost a shromažďování jsou i dnes nebezpečné pro vztah k Bohu i druhým.

ÚTERÝ 20. 10.

Ef 2,12-22

Lk 12,35-38

Dovedu si představit Boha, který „obchází a slouží“? Asi bych měl své představy zkorigovat: zdaleka nezáleží jen na mé aktivitě, ale na tom, jaký ponechám prostor Jeho působení...

STŘEDA 21. 10.

Ef 3,2-12

Lk 12,39-48

Když si uvědomím, co vše od Pána mám, musí to vést k povzbuzení ve službě. Rozhodně ne pro strach z ran holí, ale právě kvůli všemu tomu, co mi dává!

ČTVRTEK 22. 10.

Ef 3,14-21

Lk 12,49-53

Oheň, rozdělení. Různost a neporozumění mezi lidmi – právě jen kvůli postojům k Ježíšovi – jsou zde jím samotným ospravedlněné. K Ježíšovu následování zřejmě nepatří „pohoda“ za každou cenu.

PÁTEK 23. 10.

Ef 4,1-6

Lk 12,54-59

Ježíšova výtka „Jak to, že nedovedete posoudit tuto dobu?“ bude určena i mně, pokud se nezměním a ustrnu ve svém zakonzervovaném pojetí víry. Náš Pán i zde nabádá k pochopení procesu dějinnosti, k inkulturaci evangelia.

SOBOTA 24. 10.

Ef 4,7-16

Lk 13,1-9

Ježíš zde rozbourává povrchní představy o bezprostředně trestajícím Bohu. Záchrana záleží totiž na nás. Dopřává nám k tomu dost času.

K ÚVAZE

1 Sol 1,1-5b

Témat mnoho. Především společenská struktura víry a církve. Ani Pavel, ani Soluňané

nestojí sami. Vzájemné spojení modlitbou je zcela konkrétní. A potom asi druhé nejdůležitější je to, co je obsaženo ve V 4 a 5. Všechny nejlepší a nejzaroučenější metody, osvědčené postupy, zkušenosti, atd. jsou pro hlásání víry málo platné, nejsou-li nesené mocí Ducha a nejsou-li uplatňovány vůči těm, kdo jsou právě pro hlásání vyvolení. Zdá se, že na koncilu a těsně po něm církev dobře rozpoznala, co dělat nemá a skutečně se mnohého vzdala. Mnohem méně vládne, bere člověka dneška vážně, "nebojí" se světa, nezavírá se za kleteb před ním. Ale potřebuje se zřejmě plněji rozpomenout na apoštolskou praxi hlásání z moci Ducha, nestačí jen vyučování podle dobře systematizovaného programu. V koncilových dokumentech ovšem toto je, není to nic nového. Jde o to, jak a kde se to stane obecným majetkem křesťanů.

Mt 22,15-21

Jakmile dnešní křesťan začne dělit sebe, je v omylu. Jakmile nechce dělit nic svého, je v omylu také. To, že jsme Boží, že mu patříme tak, jako nikomu a ničemu jinému, plně, víc, než sobě, je základní pravdou, která osvobodí a oblaží, je-li s porozuměním co nejvíce přijata a uskutečněna. Tam asi leží náš největší problém. Co opravdu patří císaři, to chápe často i člověk bez víry. A křesťan se nemá vymlouvat na své náboženství. Lidské společnosti, v němž žije, je přes všechny nedostatky něčím, co mne nese a co jsem tedy i já povinen nést a tvořit. Mezi splynutím s tímto světem (čemuž se právem bráním) a mezi fanatickým a nepravdivým únikem (spíš vykroucením se z povinnosti) ze světa leží prostor autentického křesťanství. Křesťan ovšem nesmí zapomenout, že není vždy snadné poznat, co opravdu císaři náleží a taky kdy přestává patřit Bohu. Není ale nucen to řešit ani fanatismem, ani použitím ztuhlých a zdánlivě neomylných pravidel. Má to trvale řešit ve světle a síle Ducha sv., v napojení na celou církev. A v prvé řadě musí vědět, "čí je" - doslova. tam, kde by křesťan